అమ్మ కోసం

– పొత్తూరు రాజేంద్ర ప్రసాద్‌వర్మ

(గత సంచిక తరువాయి)

2

రైలు పరుగెడుతోంది. రైలుతోపాటు పాంచజన్య ఆలోచనలు కూడా పరుగులు పెడుతున్నాయి.

తల్లి చనిపోయి ఎన్నో రోజులు కాలేదు. కర్మకాండలు పూర్తయ్యాయి. ఆఫీసుకు సెలవును పొడిగించాడు. కార్యక్రమాలన్నీ నిర్వేదంతో చేస్తున్నాడు. దేనిమీదా మనసు నిలవడం లేదు. పదే పదే అమ్మ గుర్తుకువస్తోంది.

తల్లి అస్థికలు సంచిలో పెట్టి పట్టుకున్నాడు. ఎదురుగా ఉన్న సీటులో నాన్న కూర్చున్నాడు. రైలు కాశీ వైపు పరుగులు తీస్తోంది.

"బాబూ సంచిని పట్టుకుంటాను. నువ్వు కాస్త రిలాక్సు అవ్వు" నాన్న నెమ్మదిగా అన్నాడు.

పాంచజన్య తండ్రికి సమాధానం చెప్పలేదు. సంచిని మరింత గట్టిగా పట్టుకుని ఒడిలో పెట్టుకున్నాడు. "పర్వాలేదు నాన్నా నన్ను ఇరవై సంవత్సరాలు మోసింది. కొద్దిగంటలు మోయలేనా?" అన్నాడు. అలా అంటున్నప్పుడు వాడి కళ్ళల్లో సన్నటి నీటిపొర.

ఆ సమయంలో రెట్టించడం మంచిది కాదని "సరేలే కాఫీ తాగుతావా?" నెమ్మదిగా అడిగాడు.

"కాఫీ, టీలు తాగడం మానేసాను నాన్నా. అమ్మకోసం ఆసుపత్రిలో ఒకసారి తాగాను. మళ్ళీ మరి తాగకూడదని అనుకుంటున్నాను" అన్నాడు.

వాటర్ బాటిల్ తీసి అందించాడు.

అస్థికలు ఉన్న సంచిని పొదిపి పట్టుకుని నీరు తాగాడు.

"ఉదయం పదిగంటలకు కాశీ చేరతాము"

"అవును" అన్నట్లు పాంచజన్య తలాడించాడు.

కానీ పాంచజన్య ఏమీ ఆలోచించడంలేదు. తల్లి గురించే ఆలోచిస్తున్నాడు. చనిపోయే ముందు అమ్మ తనతో ఏమి చెప్పాలని అనుకుందో అతనికి అంతు చిక్కడంలేదు. ఆ విషయాన్ని ఎలా తెలుసుకోవాలి? ఎవర్ని అడగాలి? అనుకున్నాడు.

చనిపోవడానికి ముందు తనతో అమ్మ మాట్లాడటానికి ప్రయత్నించింది. పెదాలు కదిలాయి. మాటలు మాత్రం రాలేదు. తను చనిపోతానని నిర్ధారణకు వచ్చిన తర్వాత తనతో ఏదో మాట్లాడాలని అనుకుంది. ఏమి మాట్లాడాలని అనుకుందో తెలుసుకోవాలన్న ఆసక్తి అతని మనసులో హిమాలయ పర్వతాలంత ఎత్తుకు ఎదిగిపోయింది.

ఎలా? ఎలా? ఎలా? మనసును ప్రశ్నించుకున్నాడు.

కాశీలో చాలామంది సత్సంగులు యోగులు ఉంటారని విన్నాడు. వారితో మాట్లాడితే తెలుస్తుందేమో? చిన్న ఆశ మనసులో మెరిసింది.

అందుకే అమ్మ అస్థికలు గంగానదిలో కలపాలని పట్టుబట్టి మరీ తండ్రిని కూడా తీసుకుని వచ్చాడు..

కాశీలో ఇటువంటి కర్మకాండలు చేయడానికి, పిండాలు పెట్టడానికి కొంతమంది తెలుగు తెలిసినవారు ఉంటారని వారి వివరాలు ఫోను నంబర్లను తీసుకుని వచ్చాడు.

ట్రైను దిగిన తర్వాత గంగానది తీరానికి వచ్చాడు.

"నాన్నా అమ్మకు చేయవలసిన అన్ని కార్యక్రమాలు నేను జరిపిస్తాను. నువ్వు నాకు తోడుగా ఉండు. సరిపోతుంది" అన్నాడు.

నది ఒడ్డున ఇసుకలో కమ్మల పాకతో పందిరి మాదిరిగా ఉంది. అక్కడ పూజారి ఉన్నారు. తెలుగులో బాగా మాట్లాడుతున్నాడు.

పాంచజన్య పంచె కట్టుకుని నదిలో స్నానం చేసి వచ్చి అన్ని కార్యక్రమాలు ప్రారంభించాడు.

మొత్తం కార్యక్రమం పూర్తికావడానికి గంట పట్టింది.

నాన్న పక్కనే కూర్చుని అన్నీ చూస్తున్నాడు. చనిపోయిన రమణి భర్తగా అన్ని కార్యక్రమాలు తాను జరిపించాలి. కానీ పాంచజన్య తల్లిమీద ఉన్న అపారమైన ప్రేమవల్ల తనే చేస్తానని అనడంవల్ల ఊరుకున్నాడు. ఈ విషయాలను గమనించిన పూజా కార్యక్రమాలు చేసే వ్యక్తికూడా ఆశ్చర్యపోయాడు.

"అమ్మ అంటే ఎనలేని ప్రేమ. అందుకే వాడితోనే ఈ కార్యక్రమాలను చేయించండి" అన్నాడు.

పూజారి అడిగిన డబ్బులు ఇచ్చాడు."

కార్యక్రమం పూర్తి అయింది. "పూజ చేసిన అస్థికల్ని త్రివేణీ సంగమంలో కలపండి. పుణ్యం వస్తుంది. నది తీరంలో ఉన్న పడవల వారితో మాట్లాడితే లోపలికి తీసుకుని వెళతారు" అన్నాడు పూజారి.

"నాన్నా పడవని మాట్లాడు. నది లోపలికి వెళదాం."

తల గుండు. పంచె కట్టు. చేతిలో అస్థికల్ని చూసి పడవలు నడిపేవారు అందరూ ఏకం అయిపోయారు. ఒకే మాట చెబుతున్నారు. రెండువేల రూపాయలకు మాట్లాడుకుని త్రివేణీ సంగమం వద్దకు చేరారు.

నదిలో పడవ ప్రయాణం ఒకప్పుడైతే ఎంతో ఆనందాన్ని కలిగించేది. అస్థికల్ని గంగానదిలో కలపడానికి వచ్చినందుకు పడవ ప్రయాణం యాంత్రికంగా సాగింది. అరగంట ప్రయాణించిన తర్వాత నది సంగమం ప్రాంతానికి చేరింది. అక్కడ మూడు నదులు కలుస్తున్నాయి. కలిసినట్లుగా కూడా తెలియడం లేదు. లోతు తక్కువగా ఉంటుందని అక్కడి వారు చెప్పారు. పనిమీద వచ్చిన వారు అక్కడ దిగి స్నానాలు చేస్తున్నారు. మరో పడవను లంగరు వేసి నిలుపుదల చేసారు. దానిమీద కొంతమంది కుప్పలుగా కొబ్బరికాయలు అమ్ముతున్నారు. పాంచజన్య అమ్మ రమణి పేరుతో కొబ్బరికాయ కొట్టి నదిలో విసిరాడు.

తర్వాత తలారా స్నానం చేసాడు.

పాంచజన్యతోపాటు నాన్న కూడా స్నానం చేసాడు.

తర్వాత... "అమ్మా ఈ రోజుతో నీ రుణం తీరిపోయింది. నువ్వు ఏ లోకంలో ఎక్కడున్నా నీ ఆత్మ సంతోషంగా ఉంటుందని అనుకుంటున్నాను. నీకు స్వర్గప్రాప్తి కలుగుతుందని భావిస్తున్నాను. భగవంతుడ్ని కూడా అదే కోరుకుంటున్నాను. నువ్వు ఈలోకంలో బతికిన యాభై సంవత్సరాలలో ఎన్నో మంచి పనులు చేసావు. ఎంతమందికో ఉపకారాలు చేసావు. నాలాంటి పిల్లలకు చదువులు చెప్పి ఎన్నెన్నో సహాయాలు చేసావు. అందువల్ల నీ ఆత్మ ఎంతో సంతృప్తి చెందుతుందని భావిస్తున్నాను" అంటూ నది సంగమంలో అస్థికల్ని కలిపాడు పాంచజన్య.

తర్వాత గంగానదికి నమస్కారం చేసాడు. నాన్న కూడా మనసులోనే ప్రార్థన చేసాడు.

పడవ బయలుదేరిన ప్రాంతానికి వెళ్ళడానికి వెనక్కి తిరిగింది. ఆ సమీపంలో గంగానదీ తీరంలోనే ఉన్న కాశీ అన్నపూర్ణేశ్వరుని దేవాలయాన్ని చూడాలి. కాశీకి వచ్చినవాళ్ళు తప్పకుండా ఈ దేవాలయానికి వెళుతుంటారు. గుడికి వెళ్ళకుండా ఎలా వెళ్ళిపోతారని పడవ నడిపే వ్యక్తి అన్నాడు. పడవను వెనక్కి తీసుకుని వచ్చి రోడ్డు మార్గంలో వెళ్ళడానికి కూడా అవకాశం ఉందని కానీ ఆలస్యం అవుతుందని అన్నారు. నదిలో కొంత దూరం వెళ్ళిన తర్వాత కూడా గుడికి వెళ్ళవచ్చునని అన్నారు. అలా అన్నపూర్ణేశ్వరుని గుడికి వెళ్ళాలంటే మరో అయిదు వందలు అదనంగా కావాలనివాడు కోరాడు.

కొడుకు కోరికను కాదనకూడదని "పదబాబూ వెళదాం" అన్నాడు నాన్న.

పడవ అన్నపూర్ణేశ్వరుని గుడివైపు మరలింది.

నదిలోంచి పడవ వెళుతుంటే తీరంలో ఎన్నో ఘాట్లు కనిపిస్తున్నాయి.

వాటివద్ద చాలామంది పూజలు చేస్తున్నారు. స్నానాలు చేస్తున్నారు.

హరిశ్చంద్ర ఘాట్ సమీపంలో బహిరంగంగా శవాలను దహనం చేస్తున్నారు. వాటిని చూస్తున్నప్పుడు పాంచజన్య మనసు విచలితం అయిపోయింది.

ఆసుపత్రి నుంచి అమ్మ శవాన్ని ఇంటికి తీసుకుని వచ్చిన తర్వాత పుణ్యస్త్రీగా చనిపోయినందుకు ఎన్నో కార్యక్రమాలను చేసారు. తర్వాత శవాన్ని మహాప్రస్తానం అనే వేనులో వేసుకుని స్మశానానికి బయలుదేరారు.

తను, మామయ్య, నాన్నతోపాటు మరో నలుగురు బంధువులు, బ్రాహ్మలు మాత్రం ఉన్నారు. స్మశానంలో అమ్మ శవం కాలడం దగ్గరుండి చూసాడు. తనను కనిపెంచిన శరీరం బూడిద అయిపోయేంతవరకూ అక్కడే ఉండిపోయాడు.

శవదహనం చూసిన తర్వాత మనసంతా ఏదోలా అయిపోయింది.

శరీరంలో ప్రాణం ఉన్నంతవరకు మనిషి. తర్వాత ఎంత తొందరగా శరీరాన్ని దహనం చేయాలని అనుకుంటారు. ఎంత పెద్ద ఎంత గొప్ప వ్యక్తులు అయినా బూడిద కావాల్సిందేనా? అనిపించింది.

అమ్మ శరీరం మాయమైపోయేంత వరకూ చూస్తూనే ఉన్నాడు.

మనసులో ఒకలాంటి నిర్వేదం చీకటిలో వ్యాపించింది.

ఎవరైనా ఇంతేనా? బతికి ఉన్నంత వరకూ అన్ని వ్యామోహాలు ఆస్తులు సంపాదించుకోవడం, పొలాలు కొనుక్కోవడం, అధికారం చలాయించడం. మనిషి ప్రాణం పోయి ఈ లోకం నుంచి నిష్క్రమించిన తర్వాత ఏమీ ఉండవు. తనతో ఏమీ తీసుకుని వెళ్ళలేదు.

అమ్మ శరీర రూపం మాయం అయిపోయింది.

యాభై కిలోల బరువున్న శరీరం పిడికెడు బూడిదగా మారిపోయింది.

ఆ బూడిద కూడా నదిలో కలిసిపోయింది.

అమ్మ అంటే ఇప్పుడు ఏమీ లేదు. అంతా అయిపోయింది.

జ్ఞాపకాలలో మాత్రమే అమ్మ మిగిలి ఉంది. భౌతికంగా మాయం అయిపోయింది. జీవితం ఎంత విచిత్రమైనది అనుకుంటున్నాడు.

"సాయీ ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావు?" నాన్న ప్రశ్నించాడు.

అప్పుడు ఈలోకంలోకి వచ్చాడు సాయి పాంచజన్య.

"గుడికి వెళ్ళడానికి అరగంట పడుతుందా? నాన్న పడవ నడిపేవాడిని అడిగాడు. జబ్బ సత్తువతో గెడకర్రతో పడవను ముందుకు తీసుకుని వెళుతున్నాడు.

"ఆ కనిపించే మెట్ల దగ్గరికి వెళితే అక్కడినుంచి గుడి దగ్గరే"

గుడికి వెళ్ళడానికి పాంచజన్యకు మరో ఆలోచన ఉంది.

అక్కడ చిదానంద సత్సంగ్ అనే యోగిని కలుసుకోవాలన్నది ప్రధానమైన ఆలోచన. అందుకే గుడి ప్రతిపాదన చేసాడు.

గుడికి సమీపంలో ఉన్న ఘాట్‌లో పడవ ఆగింది.

"ఈ మెట్టు ఎక్కిన తర్వాత కొంత దూరం వెళితే గుడి వస్తుంది. అక్కడ అర్చన సామాన్లు కొనుక్కునే దగ్గర మీ చెప్పులూ, సామాన్లు పెట్టుకోవచ్చు. అక్కడినుంచి క్యూలో వెళితే గంటా రెండు గంటలు పట్టి దర్శనం ఆలస్యం అవుతుంది. గుడిలోకి తొందరగా వెళ్ళాలని అనుకుంటే చాంతాడంత ఉన్న క్యూ లైను మధ్యలో మనల్ని నిలబెట్టేలా చేస్తారు. ఇలా చేసేవారు నాకు తెలుసు. కానీ ఇద్దరికీ అయిదువందలు ఖర్చు అవుతుంది. ఇస్తే వెంటనే దర్శనం అయ్యేలా వారు చేస్తారు. లేదా రెండు మూడు గంటలు క్యూలో ఉండవలసి వస్తోంది." అన్నాడు పడవ నడిపే వ్యక్తి.

"అక్కడ చిదానందస్వామి ఉంటారట తెలుసా?" పాంచజన్య పడవ నడిపే వ్యక్తిని అడిగాడు.

నాన్న మాటలు రానట్లు అన్నీ నిమిత్తమాత్రుడిలా చూస్తున్నాడు.

"స్వామి పేరు తెలీదు కానీ ఒకాయన ఉన్నారు చాలామంది అతని వద్దకు వెళుతుంటారు. దర్శనానికి వెళ్ళే తోవలోనే మీరు అతగాడిని కలుసుకోవచ్చు" పడవ వ్యక్తి సమాధానం చెప్పాడు.

"బాబూ ఎవరతను ఎందుకు కలుసుకోవాలి? ముందు కాశీ అన్నపూర్ణేశ్వరుడ్ని దర్శనం చేసుకుందాం పద" నాన్న.

"నాన్నా ముందు స్వామీజీని కలుసుకోవాలి" తండ్రి జవాబుకోసం చూడకుండా ముందుకు సాగిపోయాడు.

అరగంట వేచి చూసిన తర్వాత స్వామీజీ పలకరించారు.

"స్వామీ చాలా దూరం నుంచి వచ్చాం. మా అమ్మ అంటే నాకు పంచప్రాణాలు ఇప్పుడు ఆమె ఈ లోకంలో లేదు."

"కర్మకాండల కోసం వచ్చావా నాయనా?"

"అమ్మ అస్థికల్ని గంగానదిలో కలిపాను. మీ గురించి విశాఖపట్నంలో విన్నాను. మిమ్మల్ని కలుసుకోవాలని వచ్చాను. అమ్మ కోసం తెలుసుకోవాలి"

"పోయిన వాళ్ళు అందరూ మంచివాళ్ళు."

"స్వామీ చనిపోవడానికి కొద్దిగంటల ముందు అమ్మ నాతో ఏదో మాట్లాడాలని అనుకుంది. కానీ మాట్లాడలేకపోయింది. ఆ విషయం తెలుసుకోవాలి."

కొడుకు ఎందుకు బలవంతంగా అక్కడికి ఎందుకు తీసుకుని వచ్చాడో అర్థం అయింది. ఏమీ అనలేదు.

ఎలాగూ రాత్రికి బయలుదేరాలి. అంతవరకు టైముంది అందువల్ల అన్ని విషయాలు తెలుసుకోవడంలో తప్పులేదు అనుకున్నాడు.

అప్పుడు స్వామి "అందరికీ అన్నం పెట్టే ఈ కాశీ అన్నపూర్ణ తల్లి చాలా గొప్పది. రోజూ వందలాది మంది ఇక్కడ అన్నం తింటున్నారు. అటువంటి తల్లిని ఆరాధించు మంచి జరుగుతుంది"

"అమ్మ లేని జీవితం నాకు ఎందుకు అనిపిస్తుంది. ఎందుకు బతకాలి ఏమి చేయాలి అనే ఆలోచనలు వస్తున్నాయి. నా ఇరవై సంవత్సరాల జీవితంలో అమ్మలేకుండా మిగిలిన జీవితం అంతా ఎలా గడపాలన్న ఆలోచన ప్రతిరోజూ నా మనసును తొలిచేస్తోంది. అమ్మ విషయం తమ నుంచి తెలుసుకోవాలని వచ్చాను"

"తెలుసుకుని ఏం చేస్తావు నాయనా? అమ్మంటే కనిపించే దేవత. అన్నం పెట్టే కన్నతల్లి. అందుకే అమ్మలా తయారవ్వు అంతే"

స్వామి నుంచి మరి జవాబు రాలేదు.

"పద బాబూ గుడిలోకి వెళదాం" నాన్న పాంచజన్యను అక్కడి నుంచి మళ్ళించాడు.

పాంచజన్యలో ఆలోచనల సుడులు తిరుగుతున్నాయి. స్వామి మాటల్లో అంతరార్థం కొంతవరకు తెలిసింది. తర్వాత దేవాలయంలోకి వెళ్ళి దర్శనం చేసుకున్నారు. ఉచిత భోజనాలు ఉన్నాయని అక్కడివారు చెప్పారు. తండ్రీ కొడుకులు ఇద్దరు క్యూలైనులో నిలబడి రెండు ఉచిత భోజనం టోకెన్లు తీసుకున్నారు.

దేవాలయానికి ఆనుకుని ఉన్న సత్రంలో ఒక పద్ధతి ప్రకారం భోజనాలు పెడుతున్నారు. కొసరి కొసరి వడ్డించడం. మంచినీర్లు అందించడం విస్తర్లు తీస్తుండటం అన్నీ ఒక పద్ధతి ప్రకారం చేస్తున్నారు. పాంచజన్య చాలా ప్రాంతాలు చూసాడు. కానీ అక్కడున్నంత పద్ధతి ఎక్కడా కనిపించలేదు. తింటున్న భక్తులు ఎంతో సంతృప్తిగా తింటున్నారు.

భోజనాలు చేసే గదిని ఆనుకుని కార్యాలయం ఉంది. "నాన్నా " అంటూ ఆ గదిలోకి తీసుకుని వెళ్ళాడు.

అక్కడ ఇద్దరు అమ్మాయిలు ఉన్నారు.

నిత్య అన్నదాన పథకం గురించి వారు చాలా విషయాలు చెప్పారు మనం కట్టిన డబ్బులుకు సంవత్సరంలో ఒకరోజు కాశీలో ఆ అన్నదాన సత్రానికి వచ్చిన వారికి ఉచితంగా భోజనాలు పెడతారు. మనం ఎవరి పేరుతో డబ్బులు కట్టామో వారి పుట్టినరోజు. చనిపోయినరోజు. వారికి ఇష్టమైన రోజు. అలా ఏడాదిలో మూడురోజులు ప్రత్యేక పూజా కార్యక్రమాలను చేయించి ప్రసాదాన్ని పోస్టులో ఇంటికి పంపిస్తామని చెప్పాడు.

వారు చెప్పిన విషయాలు పాంచజన్యకు నచ్చాయి.

"నాన్నా నిత్య అన్నదాన పథకానికి అమ్మ పేరుతో డబ్బులు కడదామని అనుకుంటున్నాను. అమ్మ.. అమ్మమ్మ అందరూ భోజనం పెట్టడంలో ఎంతో సరదా పడేవారు. భోజనం చేసే సమయంలో ఇతరులెవరైనా ఇంటికి వస్తే వారిని అన్నం తినమని బతిమిలాడేవారు. ఎంతమంది తింటే అంత ఆనందపడిపోయేవారు. అందువల్ల వారి పేరుతో నిత్య అన్నదాన పథకానికి అమ్మ పేరుతో డబ్బులు కడదామని అనుకుంటున్నాను." అన్నాడు.

కొడుకు మాటలు ఎంతో ఆనందాన్ని కలిగించాయి.

పెద్దవాళ్ళకు కూడా రాని ఆలోచన వాడికి రావడం ఆశ్చర్యం కలిగించింది.

నిత్యం ఎవరికో సాయం చేయాలన్న మంచి గుణం రమణి నుంచి వాడికి అలవడిందని అర్థం అయింది. తర్వాత కొడుకు భుజాన్ని తడుతూ "నువ్వు ఏమి చేసినా అడ్డు చెప్పను. అమ్మకోసం ఏం చేసినా ఎంత ఖర్చుపెట్టినా పర్వాలేదు. నిజంగా ఇటువంటి సత్రానికి దానం చేయడం ఎంతో మంచిది. చనిపోయి ఏ లోకంలో ఉన్నా అమ్మకు తెలిస్తే ఎంతో ఆనందపడుతుంది. నీ దగ్గర డబ్బులు ఉన్నాయా? లేకపోతే ఇస్తాను"

"డబ్బులు నా దగ్గర ఉన్నాయి నాన్నా! అమ్మకోసం ఈ చిన్నపనిని నన్ను చెయ్యనివ్వు" అన్నాడు పాంచజన్య.

తరువాత పర్సులో నుంచి డబ్బులు తీసి జమ చేశాడు.

వారిచ్చిన ఫారంలో తన వివరాలను చిరునామా నింపాడు. రమణి పుట్టినరోజు, చనిపోయిన రోజు, రమణి ఆరాధించిన సత్యసాయిబాబా జన్మదినం తేదీలు వరసగా రాసి ఆ కాగితాన్ని వారికి అందించాడు.

అన్నదాన కార్యాలయం వారు డబ్బులు కట్టినట్లు రశీదుని అందించారు.

దానిని అందుకున్న పాంచజన్య వారికి థాంక్స్ చెప్పాడు.

"మీ అమ్మగారి పేరుతో ఈ విధంగా అన్నదానం కోసం డబ్బులు జమచేయడం మాకు ఆశ్చర్యంగా ఉంది. ఇంకా మీరు స్టూడెంటుగా ఉన్నారని అనుకుంటున్నాం" అన్నారు అక్కడ ఆఫీసులో పనిచేస్తున్న అమ్మాయిలు.

"అమ్మకోసం మంచిపని చేసానన్న సంతృప్తిగా ఉంది" అంటూ లేచాడు.

"నాన్నా నేను చేస్తున్న ఏ పనికీ కూడా నువ్వు అడ్డుచెప్పడంలేదు. నువ్వు నేను చేస్తున్న పనులకు సహకరించడం కూడా నాకు ఆనందంగా అనిపిస్తోంది." అంటూ తండ్రివైపు అభిమానంతో ప్రేమగా చూసాడు.

నాన్న కళ్ళల్లో తడి

"మా అమ్మ మీద కూడా నేను ఇంత ప్రేమ చూపించలేదు. కానీ నువ్వు ఎంతోమంది పిల్లలకు ఆదర్శంగా ఉన్నావు. తల్లి రుణాన్ని తీర్చుకుంటున్నావు"

"నాన్నా నువ్వు అలా అనకు. నాకు ఏదోలా ఉంటుంది. అమ్మకు నేను చేసింది చాలా తక్కువ ఉద్యోగం ద్వారా నేను సంపాదించినదంతా అమ్మకోసం ఖర్చు చేయడంలో ఎంతో ఆనందం ఉంటుందనుకుంటున్నాను" అన్నాడు పాంచజన్య.

"నీలాంటి కొడుకు ఉన్నందుకు నేను ఎంతో గర్వపడుతున్నాను. నాకు లాంటి గర్వాన్ని పొందడానికి అమ్మ లేకపోవడం ఆమె దురదృష్టం" అన్నాడు.

పాంచజన్య నాన్నకు ఏమీ సమాధానం చెప్పలేదు.

నాన్న దగ్గరకు నెమ్మదిగా వచ్చాడు.

నాన్న నడుం చుట్టూ చేతులు వేసి దగ్గరకు లాక్కున్నాడు పాంచజన్య.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments